

Portal Województwa Lubuskiego

#lubuskienawakacje - część VIII - Szlakiem zabytków architektury sakralnej

Kategoria - Promocja Regionu

Data publikacji -25 sierpnia 2020 godz. 14:08

Zwiedzając lubuskie obiekty sakralne wybieramy się w podróż na wielu płaszczyznach. To podróż śladami dawnych budowniczych i ich wiedzy. To podróż po obowiązujących stylach, zdobnictwie i poczuciu piękna

Co sprawia, że województwo lubuskie jest naprawdę wyjątkowym miejscem na odkrywanie dawnych obiektów sakralnych? Istnieje wiele powodów – uroda samych obiektów, ich różnorodność płynąca z bogatej kultury i burzliwej przeszłości, ulokowanie pośród innych, nierzadko bardzo cennych zabytków regionu. Poznawanie lubuskich świątyń to niezwykła lekcja historii, a zarazem sposobność do refleksji nad upływającym czasem i sferą mistyczną.

Zwiedzając lubuskie obiekty sakralne wybieramy się w podróż na wielu płaszczyznach. To podróż śladami dawnych budowniczych i ich wiedzy. To podróż po obowiązujących stylach, zdobnictwie i poczuciu piękna. Na koniec to podróż po dziejach władzy, religii i dawnym porządku społecznym.

Podróż ta wydaje się tym ciekawsza, że prowadzi szlakiem wielowyznaniowym. Bowiem na ziemi lubuskiej po dziś dzień wierni kierują kroki do świątyń rzymskokatolickich, prawosławnych, protestanckich czy judeochrześcijańskich. A zatem również jest to lekcja tolerancji...

Drogocenne, strzeliste, przepełnione duchem

Na pierwszym planie wyprawy znajdują się piękne świątynie województwa lubuskiego. Niejednokrotnie są to obiekty leżące na Drodze św. Jakuba, uznawanej za najstarszy szlak turystyczny świata, i na Lubuskim Szlaku Organowym. Wycieczkę można połączyć również z odkrywaniem cudów Szlaku Drewnianych Kościołów Regionu Kozła bądź tajemnic Szlaku Kamiennych Zabytków Dawnego Prawa, zwanym też Szlakiem Krzyży Pokutnych.

W województwie nie brakuje słynnych atrakcji, które każdy pasjonat turystyki sakralnej odwiedzić powinien. To m.in. współczesny pomnik Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata, nawiązujący do figury Chrystusa Odkupiciela w Rio de Janeiro, oraz Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Świebodzinie, zespół poaugustiański w Żaganiu (Pomnik Historii), utrzymany mimo licznych zmian w dominującym stylu gotyckim, piękne, późnobarokowe sanktuarium maryjne z bazyliką mniejszą w Rokitnie czy kościół pod wezwaniem Najświętszej Maryi Panny i świętego Marcina z XIII--XIV wieku, wchodzący w skład cysterskiego zespołu klasztorowego w Paradyżu (obecnie Gościkowo).

Do dumnych wizytówek regionu należy także konkatedra pw. św. Jadwigi w Zielonej Górze, łącząca elementy gotyckie, widoczne w elewacji, przyporach i południowym portalu oraz klasycystyczne (wieża z 1832 roku). Niemniej słynny jest także renesansowy kościół pw. Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Kłępsku, wyjątkowy przykład sztuki protestanckiej, prawdziwa perła architektury drewnianej.

Szlak Kościołów Drewnianych

Na Szlaku Kościołów Drewnianych Regionu Kozła znajdują się świątynie w Chlastawie, Kłępsku i Kosieczynie, które powinny szczególnie zainteresować miłośników architektury ludowej. Szlak ma długość około 23 kilometrów.

Kościół filialny pod wezwaniem Nawiedzenia Najświętszej Marii Panny w Kłępsku

został zbudowany w latach 1367-1377. Jest jednonawową budowlą sakralną z węższym prezbiterium posiadającą dobudowaną wieżę o konstrukcji słupowej oraz murowaną zakrystię. Wnętrze kościoła wykonane jest w stylu gotycko-renesansowym. Najstarszym elementem wyposażenia jest wykonany około 1500 roku ołtarz w formie tryptyku, z rzeźbą Madonny z Dzieciątkiem. Około 1613 roku we wnętrzu kościoła powstały malowidła ściennie przedstawiające Sąd Ostateczny oraz sceny ze Starego i Nowego Testamentu. W 2017 r. kościół w Kłępsku został uznany za Pomnik Historii.

Kościół filialny pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Chlastawie wzniesiono w 1637 roku i uznaje się go za zabytek klasy "0". Wraz z bramą-dzwonnicą i dawnym cmentarzem tworzy przepiękny zespół sakralny o niepowtarzalnych walorach historycznych. Na początku ubiegłego stulecia kościół został gruntownie odremontowany i rozbudowany o wieżę. W latach 80-ych odnowiono XVII wieczną polichromię przedstawiającą sceny Sądu Ostatecznego oraz motywy roślinne.

Kościół Świętych Apostołów Szymona i Judy Tadeusza w Kosieczynie powstał około roku 1408 i jest po kościele w Tarnowie Pałuckim drugim co do starszeństwa drewnianym kościołem na ziemiach polskich. Został wzniesiony na rzucie prostokąta, z prosto zamkniętym prezbiterium od strony wschodniej, przedłużonym zakrystią, dobudowaną prawdopodobnie w wieku XVII. Można przypuszczać, że świątynia była wielokrotnie rekonstruowana na planie pierwotnego kościoła.

Turyści powinni wjechać na drogę wojewódzką nr 304, która za Sulechowem łączy się z drogą krajową nr 32. Przy niej (DW nr 304) znajduje się kościół w Kłępsku. Następnie należy kierować się w stronę Zbąszynka, gdzie DW nr 304 łączy się z DW nr 302. Przy niej z kolei znajduje się drugi z kościołów na szlaku – obiekt w Kosieczynie. Po zwiedzeniu Kosieczyna należy kontynuować podróż drogą nr 302 do Chlastawy, gdzie znajduje się ostatni z kościołów na szlaku.

Opactwo Cystersów w Gościkowie-Paradyżu

Pocysterski zespół klasztorny w Gościkowie-Paradyżu jest unikatowym kompleksem zabytków, w skład którego wchodzi: kościół Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny, budynki klasztorne, teren dawnych ogrodów wraz z siedemnastowiecznym murem. Obecnie jest siedzibą Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Zielonogórsko-Gorzowskiej, będącego jednocześnie filią Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Szczecińskiego oraz Muzeum Paradyskiego.

W 1230 roku Mikołaj Bronisz, wojewoda poznański ufundował w Gościkowie klasztor, z przeznaczeniem na osadzenie w nim cystersów, którzy zmienili nazwę miejscowości na Paradisus Sanctae Mariae, czyli Raj Matki Bożej. Intensywny rozwój opactwa trwał do końca XIV wieku, a z opactwa wywodził się min. najwybitniejszy z ówczesnych cystersów, Jakub z Paradyża, autor wielu prac na temat mistyki. Po II rozbiórze Polski tereny opactwa weszły w skład zaboru pruskiego, a jego władze skonfiskowały większość dóbr paradyskich. Ostatecznie opactwo zlikwidowano w 1834. Po sześciuset latach zakonnicy opuścili klasztor i nigdy już do niego nie powrócili. Klasztor wznoszono w stylu gotyckim, ale w XVII wieku przekształcony został do formy barokowej. Kościół jest trójnawową bazyliką na planie prostokąta z

kolistymi kaplicami w narożach oraz kruchtą między wieżami. Najważniejsze miejsce w świątyni zajmuje wielki barokowy ołtarz z 1739 roku z obrazem Wniebowzięcie Najświętszej Marii Panny autorstwa Felixa Schefflera.

Zbiór pamiątek historycznych pozostawionych na przestrzeni dziejów przez cystersów paradyskich można oglądać w Muzeum Paradyskim. Wśród eksponatów znajdują się cenne starodruki z XVII i XVIII w., zabytkowe monstrancje, naczynia i stroje liturgiczne oraz kolekcja obrazów. Od 2003 corocznie, w drugiej połowie sierpnia w opactwie organizowany jest festiwal muzyki dawnej zatytułowany Muzyka w Raju.

Więcej informacji na: www.paradisus.pl